

Sygnatura akt IX Gc 947/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak – Marczak

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.** (poprzednio (...)
spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.)

przeciwko W. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 100.000,00 zł (sto tysięcy złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.217,00 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 7 czerwca 2016 r. (...) sp. z o.o. w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego – W. Z. kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał (...) sp. z o.o. w P. produkty lecznicze oraz sprzęt medyczny, a następnie z tego tytułu wystawił tej spółce faktury VAT na łączną kwotę 336.960 zł, które nie zostały uregulowane. Z uwagi na powyższe skierował przeciwko (...) sp. z o.o. w P. postępowanie sądowe, w którym Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy w dniu 23 listopada 2015 r. wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał aby spółka ta zapłaciła powodowi kwotę 336.960 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 196.560 zł od dnia 14 maja 2015 r. oraz od kwoty 140.400 zł od dnia 27 maja 2015 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 11.429 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powód wskazał, że w dniu 5 stycznia 2016 r. wyżej wymieniony nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Ponadto strona powodowa zaznaczyła, że roszczenie objęte przywołanym nakazem powstało i stało się wymagalne w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu w spółce (...) sp. z o.o. w P.. Dalej podał, że na podstawie powyższego tytułu wykonawczego wszczął postępowanie egzekucyjne, które z uwagi na bezskuteczność egzekucji zostało umorzone w dniu 27 kwietnia 2016 r.

Wobec powyższego powód pismem z dnia 30 maja 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty należności objętych wyżej wymienionym nakazem zapłaty, pozwany jednak ich nie uregulował.

Jako podstawę swojego żądania powód wskazał art. 299 k.s.h.

W dniu 11 lipca 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załączników został doręczony pozwanemu w dniu 29 lipca 2016 r.

W dniu 10 sierpnia 2016 r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że (...) sp. z o.o. w P. dysponuje wierzytelnościami wobec spółki (...) sp. z o.o. na kwotę 546.306,36 zł, z których powód nie prowadził egzekucji. W ocenie pozwanego, z uwagi na powyższe nie sposób uznać aby prowadzona wobec spółki egzekucja była bezskuteczna. Zaznaczył, że przeprowadzona egzekucja była nieudolna, albowiem komornik nie badał ewidencji środków trwałych, ksiąg rachunkowych i innych dokumentów, które zwykle organ egzekucyjny weryfikuje. Ponadto pozwany wskazał, że w stanie faktycznym sprawy nie było podstaw do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o., albowiem spółka ta dysponuje wymiernymi składnikami majątkowymi, które mają dużą wartość i których wartość jest większa niż wartość zobowiązań spółki.

W piśmie z dnia 26 września 2016 r. powód odniósł się do zarzutów podniesionych przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Strona powodowa w przywołaniu na orzeczenie Sądu Najwyższego podniosła, że dla skutecznego pozwania członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest konieczne wyczerpanie przez wierzyciela wszystkich możliwych sposobów egzekucji z majątku spółki, wystarczy bowiem, iż bezskuteczny okazał się tylko jeden z nich.

Dodatkowo powód zaprzeczył aby egzekucja przeciwko (...) sp. z o.o. była prowadzona nieudolnie. Podał, że organ egzekucyjny dokonał szeregu zajęć oraz przeprowadził czynności terenowe, które nie umożliwiły zaspokojenia wierzyciela. Powód wskazał, że dłużna spółka nie prowadzi działalności pod adresem wskazanym w rejestrze przedsiębiorców KRS, zaś wszelkie zajęcia, w tym wierzytelności z rachunku bankowego, okazały się bezskuteczne. Ponadto powód zaznaczył, że za niewykazane uznać należy twierdzenia pozwanego, iż dłużna spółka dysponuje majątkiem, albowiem na tę okoliczność powołał wyłącznie dowód z przesłuchania stron.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r. pełnomocnik powoda wskazał, że spółka (...) sp. z o.o. w W. została przejęta w całości przez spółkę (...) sp. z o.o. w W. i wniósł o zawieszenie postępowania, a następnie podjęcie postępowania z udziałem następcy prawnego przejętej spółki.

Ponadto powód wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie dochodzi jedynie części należności stwierdzonej nakazem zapłaty z dnia 23 listopada 2015 r. tj. kwoty 100.000 zł tytułem zasądzonej należności głównej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany od momentu zawiązania w 2014 r. do dnia dzisiejszego pełni funkcję członka zarządu spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (dalej także jako „spółka” lub „dłużna spółka”).

Okoliczność bezsporna, a nadto: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS dot. dłużnej spółki (k. 32-33 akt).

W kwietniu i maju 2015 r. dłużna spółka zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowy sprzedaży produktów leczniczych i sprzętu medycznego.

W związku z powyższymi (...) sp. z o.o. wystawiła (...) sp. z o.o. w P. następujące faktury VAT:

- w dniu 13 kwietnia 2013 r., nr (...), na kwotę 196.560 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 30 dni;

- w dniu 12 maja 2013 r., nr (...), na kwotę 140.400 zł, z terminem płatności wyznaczonym na 14 dni.

Spółka nie uregulowała w terminie należności z tytułu ceny sprzedaży, objętych wyżej wymienionymi fakturami VAT.

W konsekwencji (...) sp. z o.o. w W. skierowała przeciwko (...) sp. z o.o. w P. pozew, którym domagała się zapłaty tych należności.

Na skutek powyższego, w sprawie o sygn. akt IX GNc 1098/15, Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy w dniu 23 listopada 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał aby (...) sp. z o.o. w P. zapłacić (...) sp. z o.o. w W. kwotę 336.960 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 196.560 zł od dnia 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty i 140.400 zł od dnia 27 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11.429 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W dniu 5 stycznia 2016 r. tut. Sąd nadał wyżej wskazanemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Okoliczność bezsporna, a nadto: faktura VAT nr (...) z dnia 13 kwietnia 2013 r. (k. 18-19 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 12 maja 2012 r. (k. 24-25 akt), dokumenty WZ (k. 21-22, 27-28 akt), listy przewozowe (k. 23, 29 akt), zamówienie (k. 26 akt), odpis nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 listopada 2015 r. sygn. akt IX GNc 1098/15 (k. 31 akt).

Na podstawie wyżej wymienionego tytułu wykonawczego (...) sp. z o.o. w W. zwrócił się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M. o wszczęcie przeciwko dłużnej spółce postępowania egzekucyjnego. Postępowanie to skierowane zostało do całego majątku dłużnika, w tym do rachunków bankowych, ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych oraz wierzytelności z tytułu zwrotu podatku VAT i innych należności we właściwym Urzędzie Skarbowym oraz wierzytelności od Narodowego Funduszu Zdrowia.

W toku postępowania wyżej wymieniony Komornik wezwał spółkę do złożenia wyjaśnień w przedmiocie wskazania przedmiotów i praw mogących służyć do zaspokojenia wierzyciela. Ponadto dokonał zajęcia wierzytelności spółki przysługujących jej od Urzędu Skarbowego P. z tytułu nadpłaty podatku, a także zajęcia wierzytelności przysługujących spółce od Narodowego funduszu Zdrowia oraz wierzytelności z rachunku bankowego prowadzonego w Banku (...) S.A. w W.. Ponadto Komornik udał się do siedziby dłużnej spółki, gdzie ustalił, iż pod adresem wskazanym w rejestrze przedsiębiorców Krajowym Rejestrze Sądowym znajduje się wyłącznie wirtualne biuro tej spółki, w którym nie prowadzi ona działalności, a jedynie przyjmuje pod tym adresem korespondencję. Dokonane zajęcia okazały się bezskuteczne.

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M., w oparciu o art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie KM 225/16.

Dowody: wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 19 stycznia 2016 r. (k. 1-2 akt KM 225/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M.), wezwanie z dnia 19 stycznia 2016 r. (k. 12 akt KM 225/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M.), zajęcie wierzytelności (k. 17-18, 25 akt KM 225/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M.), protokół z dnia 21 stycznia 2016 r. (k. 21 akt KM 225/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M.), umowa mBiuro nr U/MB/PO/09/11/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. (k. 22-24 akt KM 225/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M.), postanowienie z dnia 27 kwietnia 2016 r. (k. 37 akt KM 225/16 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chrzanowie M. M.).

Pismem z dnia 30 maja 2016 r. (...) sp. z o.o. w W. wezwała pozwanego do zapłaty należności objętych wyżej wskazanym tytułem wykonawczym oraz kwoty 3.628,14 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego w terminie do dnia 3 czerwca 2016 r.

Do dnia wydania wyroku pozwany nie spełnił zadość żądaniu pozwu.

Okoliczność bezsporna, a nadto: wezwanie do zapłaty z dnia 30 maja 2016 r. (k. 34 akt), wyciąg z książki nadawczej (k. 35-36 akt).

W dniu 2 listopada 2016 r. (...) sp. z o.o. w W. połączyła się ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., poprzez przeniesienie całego majątku (...) sp. z o.o. na (...) sp. z o.o. na drugą z wymienionych spółek.

Dowód: odpis pełny z (...) sp. z o.o. w W. (k. 78-82 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone przez strony do akt sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron skutecznie zakwestionowana. Dokumenty prywatne, stosownie do treści 245 k.p.c., stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach, natomiast dokumenty urzędowe, stosownie do treści art. 244 § 1 k.p.c., stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Przedmiotowy wniosek pozwany zgłosił w sprzeciwie od nakazu zapłaty, domagając się wyłącznie przesłuchania strony pozwanej. Pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o konsekwencjach nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwany nie stawiał się na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r. Ponadto zauważyć trzeba, że na okoliczność posiadania przez dłużną spółkę majątku do skutego powód mógłby skierować egzekucję pozwany powołał wyłącznie dowód ze swych zeznań, nie przedkładając żadnych dokumentów, wobec czego dowód ten w ocenie Sądu zmierzał wyłącznie do przedłużenia przedmiotowego postępowania. Zdaniem Sądu jeżeli dłużna spółka posiadała majątek pozwany przedłożyłby stosowne dokumenty, które fakt ten by potwierdzały, zaś same jego zeznania na przedmiotową okoliczność byłyby niewystarczające.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, na skutek połączenia spółki (...) sp. z o.o. w W. poprzez przejęcie tej spółki przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Legitymacja czynna (...) sp. z o.o. w W. wynikała zatem z treści art. 494 § 1 k.s.h., stąd spółka ta wstąpiła w prawa powoda.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Surowa odpowiedzialność członków zarządu wynika z przyjętej w Kodeksie spółek handlowych konstrukcji prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zakres i zasady odpowiedzialności znajdują uzasadnienie w wyłączeniu prawa wspólników do prowadzenia spraw spółki, z jednoczesnym powierzeniem tego uprawnienia członkom zarządu spółki. W konsekwencji to nie wspólnicy, ale członkowie zarządu ponoszą, w określonych prawem sytuacjach, odpowiedzialność cywilną, jak też karną.

Szeroka odpowiedzialność członków zarządu związana jest z sytuacją, gdy wierzyciele nie mogą zaspokoić się z majątku spółki. W takiej sytuacji wierzyciele byłiby na straconej pozycji, gdyż skoro nie ma majątku, z którego mogliby wyegzekwować swoje roszczenia, to nie ma mechanizmu ich zaspokojenia lub zabezpieczenia. Przeciwdziała temu właśnie art. 299 k.s.h., który przewiduje szczególną odpowiedzialność członków zarządu, będącą odpowiedzialnością za zobowiązania wobec wierzycieli.

Odpowiedzialność członków zarządu jest odpowiedzialnością ustawową i wynika bezpośrednio z art. 299 k.s.h. Jest to odpowiedzialność subsydiarna, gdyż uzupełnia odpowiedzialność spółki w ten sposób, że gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, dopiero wówczas można sięgnąć do majątku członków zarządu. Posiłkowy charakter

odpowiedzialności oznacza też, że nie można zaspokoić się z majątku członków zarządu, jeżeli nie wykorzystano drogi sięgnięcia do majątku spółki i egzekucja w rzeczywistości nie była bezskuteczna. Odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest odpowiedzialnością osobistą, co oznacza, że wierzyciel może sięgnąć do majątku osobistego członka zarządu i jest ona nieograniczona. Nie można więc ustalić skutecznie granic dla wierzycieli co do sięgnięcia do majątku członków zarządu. Niezależnie bowiem od stopnia swych zaniedbań, członkowie zarządu odpowiadają za całość zobowiązań spółki. Solidarność odpowiedzialności oznacza, że wszyscy członkowie zarządu, ale między sobą, a nie ze spółką, ponoszą odpowiedzialność za cały dług.

Odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. dotyczy członków zarządu powołanych zgodnie z wymogami Kodeksu spółek handlowych i umowy spółki. Ze względu na deklaracyjny charakter wpisu członka zarządu do rejestru przedsiębiorców, o ponoszeniu odpowiedzialności nie decyduje fakt, czy dana osoba figuruje, czy figurowała, jako członek zarządu w rejestrze przedsiębiorców. Członkowie zarządu spółki podlegają odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h. od chwili ich powołania do zarządu. (tak: A. Kidyba w: Kodeks spółek handlowych. Komentarz, publ. LEX 2007)

Zagadnienie odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h. (oraz poprzednio obowiązującego art. 298 k.h.) było przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego. Obecnie za ugruntowany nie tylko w orzecznictwie tego Sądu, lecz i w doktrynie, uznać należy pogląd zgodnie z którym, gdy skład zarządu spółki zmieniał się, odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 298 k.h. (299 k.s.h.) ponoszą osoby będące członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Należy przy tym podkreślić, że wystarcza samo istnienie w tym czasie tego zobowiązania, jego zaś wymagalność nie jest wówczas konieczna. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt III CZP 118/2006, publ. OSNC 2007/9/136, wskazał również, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej.

Zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h., członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1 tego artykułu, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

A zatem członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może uwolnić się od odpowiedzialności w trzech sytuacjach: gdy wykaze, że we właściwym czasie zgłosił wniosek o upadłość lub wszczęto postępowanie układowe, gdy nie doszło do zgłoszenia wniosku o upadłość oraz nie wszczęto postępowania układowego, ale nastąpiło to nie z jego winy i gdy nawet nie zgłoszono wniosku o upadłość lub nie wszczęto postępowania układowego, a wierzyciel nie poniósł szkody. Ciężar dowodu w tych przypadkach spoczywa na osobie pozwanej. Z konstrukcji okoliczności zwalniających od odpowiedzialności wynika, że ratio legis art. 299 § 1 k.s.h. jest ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez tych członków zarządu, za urzędowania których zaistniały przyczyny uzasadniające zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego, a którzy nie zgłosili odpowiedniego wniosku. (tak: A. Kidyba w: Kodeks spółek handlowych. Komentarz, publ. LEX 2007).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że podniesione przez pozwanego zarzuty koncentrowały się według twierdzenia, że dłużna spółka „dysponuje wymiernymi składnikami majątkowymi, które mają dużą wartość”. Dotyczyły one zatem kwestionowania, że prowadzona wobec dłużnej spółki egzekucja była bezskuteczna. Ponadto z przywołaniem na powyższe pozwany twierdził, że nie zaistniały przesłanki do złożenia przez niego wniosku do ogłoszenia upadłości.

Zarzuty te okazały się bezzasadne. Powód wykazał bowiem, że prowadził egzekucję z całego majątku spółki, która jednak okazała się bezskuteczna. Spółka nie prowadziła działalności w swojej siedzibie, nie udało się ustalić,

gdzie znajduje się siedziba dłużnej spółki, a także istnienia jakichkolwiek innych składników majątku spółki, z których mogłaby być przeprowadzona egzekucja. Bezskuteczność egzekucji wynikała z dokumentów urzędowych – postanowień komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Są to dokumenty urzędowe, korzystające z domniemania prawdziwości zawartych w nich treści (art. 244 § 1 k.p.c.). W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że w wyroku z dnia 10 lutego 2011 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt IV CSK 335/10 wskazał, że wystarczającym środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dokument ten stwierdza bowiem, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (Lex nr 784972). Wobec powyższego na podstawie art. 252 k.p.c. to pozwany zobowiązany był udowodnić, że egzekucja z majątku spółki nie byłaby bezskuteczna. Pozwany zatem powinien wykazać jaki majątek posiada dłużna spółka, do którego egzekucja nie została skierowana, a jej przeprowadzenie pozwoliłoby na zaspokojenie wierzyciela. Uzasadniając zarzut bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki pozwany podał jedynie ogólnikowe twierdzenia o posiadaniu przez spółkę majątku, twierdzeń tych nie sposób zweryfikować, albowiem pozwany nie przedłożył jednocześnie dokumentów, które obrazowałyby posiadany przez dłużną spółkę majątek. Konkretyzując ten zarzut pozwany wskazał wyłącznie, że spółka posiada wierzytelność wobec spółki (...) sp. z o.o. na kwotę 546.306,36 zł, z której nie była prowadzona egzekucja. Okoliczności tej jednak w żaden sposób nie udowodnił, powołując wyłącznie dowód z przesłuchania siebie w charakterze strony. Nie ulega wątpliwości, że jeżeli spółka ta posiadałaby wierzytelności na taką kwotę byłyby one stwierdzone pismem, pozwany zaś zaniechał przedłożenia stosownych dokumentów, a co więcej nie przywołał nawet twierdzeń z jakiego tytułu rzekoma wierzytelność wynika, na jakich warunkach istnieje i czy jest już wymagalna. Ponadto nie mogło umknąć uwadze Sądu, że w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego dłużna spółka została wezwana przez komornika do wskazania majątku z którego mogłaby zostać przeprowadzona egzekucja, wezwanie to jednak pozostało bez odpowiedzi. Z uwagi na powyższe tym bardziej niewiarygodne stają się twierdzenia pozwanego o posiadaniu przez spółkę, wskazanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty wierzytelności.

Nadmienić przy tym wypada, że nie sposób zgodzić się z pozwanym, że egzekucja była prowadzona nieudolnie, albowiem komornik nie badał ksiąg rachunkowych pozwanej spółki. Zauważyć bowiem trzeba, iż komornik mimo poszukiwania nie odnalazł siedziby spółki, a zatem takie badanie było niemożliwe. Spółka zaś mimo odbierania kierowanej do niej przez komornika korespondencji nie skontaktowała się z nim.

Odnosząc się zaś do twierdzeń pozwanego w przedmiocie braku wystąpienia przesłanek do ogłoszenia upadłości, z uwagi na posiadanie przez nią majątku o większej wartości niż wartość zobowiązań spółki wskazać należy, że okoliczności tych pozwany w żaden sposób nie udowodnił. Strona pozwana nie przedłożyła na powyższe okoliczności żadnych dokumentów, w szczególności takich, które zawierałyby wykaz składników majątkowych dłużnej spółki, ograniczając się wyłącznie do zeznań w charakterze strony pozwanego, które to same nie mogły powodować uwolnienia się przez niego od solidarnej odpowiedzialności za długi spółki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

W punkcie 2. wyroku Sąd, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., orzekł o kosztach procesu, obciążając nimi w całości pozwanego, jako stronę przegrywającą proces. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę 12.217 zł składały się: kwota 5.000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców pranych.

SSO Katarzyna Krzymkowska